

ich will dich sehen

I want to see you

Von KurokawaAyumi

Látni akarlak

I want to see you

My first Hetalia Fanfiction, inspiration to write it from other fanfiction

WARNING: depression, blood, shounen ai, no historical meaning

Characters: Finland, Sweden, Russia, Estonia

Pairings: FinlandxEstonia, RussiaxFinland, Sweden x Finland

Language: Hungarian

Hideg van, újra tél. Valahogy hidegebbnek érzem, mint valaha is volt. Egyedül vagyok egy kis szobában. Szétnézek. Üres. A Szoba üres.

Hol vagyok? Mintha minden megváltozott volna. Egyáltalán ez az én szobám? Jobban magamra húzom a takarót ülve. Hideg van. Énrajtam csak egy pizsama volt. Hol vannak a ruháim? Nem emlékszem semmire. Semmire, hogy hogyan kerültem ide.

Mi ez a szoba? Se ablak, se semmi. Csak egy ajtó, és azon egy kicsi rés, amin fény szűrődött be. BÖRTÖN? Hirtelen megijedtem. Hogy kerültem én ide?

Takaróstul az ajtóhoz mentem. Megkönnyebbültem, az ajtó nem volt zárva. Amint kinyitottam még több hideg jött rám.

AH, gyorsan be is csuktam. Vissza az ágyba, ami még meleg volt. És akkor vettem észre. Az ágy véres volt több helyen is, hol jobban, hol kevésbe. Nem tűnt túl frissnek, de túl réginek se.

Vérzek? Véreztem? Nem érzek semmi fáj-...

Végignéztam magamon, több helyen is kisebb vágások. De ezek nem elegek, hogy ennyi vér kerüljön az ágyra. Valaki más is volt itt. Nem voltam egyedül. De ő nincs.

Ki volt? Svédország? Oh, ne, Svédország hol van? Hirtelen idegeskedni kezdtem. Hol lehet, ha ez az ő vére, akkor lehet, hogy még most is rossz állapotban van!

Vagy meghalt... Erre nem akartam gondolni, de ez a gondolat nem hagyott nyugodni. Éreztem, hogy nem bírom, egész testemben remegni kezdtem. Nem bírtam visszatartani. A gondolat, hogy talán meghalt könnyeket csalt a szemembe. Lefeküdtem az ágyra, és az ágyon sírtam

Sírtam, mást nem tudtam tenni. Próbáltam nem rosszra gondolni. Biztos, hogy él! Hiszen olyan erős! Nem hal bele egy kis vérveszteségbe! De hol van. Látni akarlak...

Pár nap test el azóta, hogy felébredtem a szobába. Egy-szer egyszer egy fura alak jött be, egy kis élelemmel. Már biztos voltam, hogy ez egy börtön. Ki? Kinek a börtöne ez? Milyen börtön ez? A szoba falai vastagok, jól szigetelnek. Nincs annyira hideg. Ruháim

elvették, ajtó hiba van nyitva, a maró hideg miatt nem tudok elmenni. Ez egy házszor, több kis szobával, mind a szabadba nyílik. Az ajtóval szemben erdő van. Nincs innen kiút. A szobákban is voltak. De kik? Átmehetnék. Megnézhetném. De nem teszem. Pedig akár Svédország is itt lehet valahol! Oh, én hülye, eddig ez eszembe se jutott. Újra felvettem magamra azt a pokrócot, mely takaró gyanánt szolgált. Épphogy az ajtóhoz léptem, mikor az ajtó hirtelen kinyílt.

A lendülettől hátraestem. Egy alak lépett be, majd csukta be az ajtót, hogy a szoba melege ne szálljon el.

Földön ültem, kiszolgáltatott pózban. Éreztem, így nem jó, gyorsan normálisabb pózt vettem fel, és felnéztem.

- Rég nem láttalak, Finnország. – szólt kedves hangon.

Meglepetésként ért. Hiszen ilyen borzalmas körülmények között nehéz élni, és a kedves hang irritáló lenne de mégse. Régi barátom, Észtország volt az.

- Te mit keresel itt? – kérdeztem vissza, semmi örömmel vagy kedvességgel.

- Amint hallottam, hogy itt vagy, jöttem.

„Jöttél”? Hogy érted? Annyira zavaros most az elmém, nehéz tisztán gondolkozni. Hirtelen még arról is megfeledkeztem, miért indultam.

Észtország a kezében tartott valamit. Ruha. Talán az. Valami anyag. Nekem? Kezét nyújtotta, hogy segítsen felállni, felálltam, majd a kezembe nyomta a ruhákat. Kissé kérdően néztem rá.

Ő látta a kérdést rajtam.

- Ruhák neked. Ez itt Oroszország téli börtöne. Támaszkodik a hideg erejére. Innen soha senki se szökik meg. Aki meg is szökik, nem jut messzire, és halálra fagy a hóban. Nyeltem egyet. Halálra fagy? Ha Svédország itt volt, biztos, hogy nem maradt itt, hanem szökni próbált, és akkor valószínű, hogy meghalt. Halálra fagyott. Újra könnyek jelentek meg a szememben, kezdtem homályosabban látni, minden elmosódott. Arcomat a kapott ruhákba temettem.

Éreztem, hogy akarom. Még jobban karom. Látni akarom. Látni akarom őt. Él? Él még? Életben van? Tudnom kell.

Éreztem, hogy egy kéz kezdi el simogatni a fejem, halk nyugtató szavak hallatszottak, de nem értettem. Nem tudtam rájuk koncentrálni. A hang. A Hang volt az, ami megnyugtatóan hatott. Lassan a kéz átkarol, és enyhén magához húz.

Észtország karjaiba zárt, mint egy gyermeket. Próbált megnyugtatóan. De bennem csak egy dolog volt. Látni akartam őt.

Újra egyedül voltam. Észtországnak menni kellett. Mondta is, ha nem ér vissza időben, Oroszország megbünteti, és azt nem akarta.

Egy dolgot mondott még.

„Maradj velem.”

Oroszország mellett maradjak? Miért?

Meg s kérdeztem ezeket a kérdéseket is. Ő mindenre válaszolt. Válaszai mind azt sugallták, hogy itt az élet mégse annyira szörnyű. Vagy mégis az? Beszélt a jó és rossz oldaláról is.

„Mi mind itt élünk, szinte békében. Amíg minden úgy meg, ahogy Oroszország akarja, semmi rossz nem történik. Mindent megteszek érte, így nem kell annyira szenvednem. Nem támad rám, nem kínoz meg. Ha megpróbálnék szökni, utánam jönne, leigázna, és újra rabszolgája lennék, és talán kegyetlenebb is lenne velem.”

Szökni lehetetlen lenne? Ha szöknék is, messzire nem juthatnék. Svédország? Kérdeztem felőle is. Azt mondta, hogy ő nincs itt. Már nincs. Neki sikerült elmennie.

Elmenekülnie. Ez nyugtatott meg igazán... De miért hagyott itt? Évszázadokon át védett, sose hagyott el, hol van akkor? Mért nincs itt? Mért nem jött el értem? Felvettem a ruhákat, melyeket Észtország hozott nekem. Pont jók voltak. És melegek. Kimentem. Próbáltam felidézni, hogy mit is mondott. Merre menjek, hogy ne tévedjek el. Vele is mehettem volna, de ő sietett. És máshova tartott. Egy kis ösvény, kijárt még a hóban is látszódott. Nem túl régi lábnyomok. Talán azé az alaké, aki élelmet hoz. Gondoltam, szétnézek a többi szobában. De már minnek. Svédország nincs már itt. És én csak őt akartam volna látni.

Kiértem az erdőből, a nap is lassan lement, és setétedett. Már órák óta csak gyalogolok. Ha nem lenne meleg ruhám, halálra fagynék. Szinte biztos. De még mindig semmi nyoma városnak. Lehet rossz irányba jöttem? De hisz még mindig az ösvényen vagyok. Látom a lábnyomokat.

Kezdtem fájni. A Ruha is kezdett átázni, és hideg lenni. Éjjelre megfagyok, ha így meg tovább. Kell valami menedék éjjelre. Térdig érő hóban nehéz lenne tüzet gyújtani. Faágat se találnék. A fáról letört ágak meg vizesek, nem tudnék tüzet csiholni.

Kezdtem látni a kilátástalan helyzetemet. Visszamenni sincs idő. Már a nap lement. Utolsó sugarai még festették az eget, és a havat... Hiába volt szép, féltem. Vége? Innen nincs tovább? Meg fogok halni? Fagyhalál. Nem akartam ezekre gondolni. Én csak Látni akarom őt.

Tovább mentem. A hó miatt az éj nem annyira setét, így még az ösvényt is láttam. Semmi felhő az égen. Szerencsém van. Tudok haladni. Csillagok világítottak fejem felett. Csodás volt, felnéztem, és régi emlékeket idézett. Svédországgal való szökésünkkor is csillagos volt az éj, fáztam, ő felmelegített. Bár ijesztő volt. Engem bámult.

Idővel megszoktam. Mindig ilyen. Nagy a szíve. Csak jót akar. Mindent értem. Már ez a gondolat is meleget gerjesztett bennem, és tudtam haladni.

Rengeteget haladtam. Nem tudom, talán éjfél körül járhatott. Már így is órákat gyalogoltam az éjszakában. Valami setétebb foltot láttam. És fényeket. Falu? Végre egy Falu! Szinte ujjongtam. Közelebb értem, látszott, hogy az. Talán tudok szállást szerezni. Talán nem dobnak ki, mert én nem vagyok egy közülük.

De éreztem, hogy valami nincs rendjén. Lábaim már jéggé fagytak, a csizma rég beázott. Éreztem, hogy nem bírják. Pedig csak egy kicsi hiányzik. Párszáz méterre a falutól, lábaim feladták. Elestem a hóban. A hó puha volt. Puha, akár egy ág. De hideg. Nincs, aki felmelegítse.

Svédország, hol vagy? Látni akarlak...

Melegséget érzek. Talán túl meleg is. De finom. Lábaim is kiolvadtak. Érzem, hogy a vizes ruháim nincsenek rajtam. Semmilyen ruha nincs rajtam. Megijedtem. De nem mertem a szemem kinyitni. Mi történt. Ez egy ág, ahol fekszek. Visszakerültem, ahonnan indultam? Nem, ez az ág puhább, és a takaró is finomabb anyagból készült. Jobban a nyakamra húztam a takarót, és lassan kinyitottam a szemem. Fényes szoba. Színes falak, függöny, ablak. Ezt láttam hirtelen. Tényleg nem kerültem vissza.

- Hát felébredtél – szólt egy kedvesen szóló hang.

Megijedtem. Nem csak a hang riasztott meg, de hátulról átkaroltak. A szívem hevesebben kezdett el verni, éreztem, hogy arcom elvörösödik.

Hiába, felismertem a hangot, pedig nem akartam volna. Nem mertem megfordulni. Újra Észtország szavai vízhangzottak a fejemben. „Amíg minden úgy meg, ahogy Oroszország akarja, semmi rossz nem történik.”

- Egész végig aludtál. Mint a jég, olyan hideg voltál.

Oroszország karjaiba jutottam? Innen hogy? Én szöki próbáltam, helyzetem csak romlott. Ha most megpróbálok kimászni a karjai közül, rontok a helyzeten? De én így nem akarok maradni. Nem akarok Oroszországgé lenni. Nem akarok senkié lenni, csak egy valakié. Látni akarom őt.

- Egy kis mulatságot akarok tartani, és szeretném, ha te is csatlakoznál, Finnország. Oroszország elengedett. Felállt, és a hátam mögött matatott, öltözött nem tudom. Nem mertem még mindig megfordulni. Hangokból próbáltam rájönni. De várjunk csak! Csak most jöttem rá, itt volt mellettem? Egy ágyban? Mi történt? Nincs rajtam SEMMI, egy szál alsónemű se. De őrajta volt? Nem éreztem. Félig a takarók keresztül ölelt át. Talán semmi se volt, mint rajtam. Míg én eszméletlen voltam, akármit tehetett velem!

- Később találkozunk, ott van egy-két új ruha, válaszd ki, mi tetszik, és gyere le. Hallottam, hogy kinyílik az ajtó, és kimegy rajta. Kicsit még sokkosan feküdtem. Megmozdultam végre. Fellelegeztem. Nem éreztem semmi fájdalmat. Talán egy ujjal se ért hozzám? Talán csak kényeztetett, míg eszméletlen voltam? Nem tudom. De mégis a legjobbakat remélem.

Felültem az ágyon, most néztem teljesen körbe. Két ablak volt a szobában. Egy ajtó, két pohárszék, teli szépen díszített tányérok. De furcsállni kezdtem. Miért van két pohárszék egy hálósobában? Talán nem is hálósoba? Nem nézett ki annak. Egyik ablakon volt függöny, másikon nem. Odamentem az egyik pohárszék elé. Ruhák voltak rápakolva. Mind réginek tűnt. Nem az é ruháim. Talán ezek csak Oroszország régi ruhái? De én nem vagyok akkora, mint ő. Sokkal kisebb vagyok. Felemeltem őket, és láttam, hogy nem nagyok, szinte mind jó méretűek.

Észtország? Talán ő szerezte őket? Ő talán jobban tudja, hogy mekkora ruhák kellenek nekem. Igen, biztos ő volt. Hiszem ő is Oroszország alatt van. Vele él. És ha igaz, ő is itt lesz ma ezen a mulatságon, amit Oroszország említett.

Felvettem egyiket. Amely jobban passzolt kis alakomhoz. És kiléptem az ajtón. Innen hogy szököm meg? Ez járt a fejemben. Meg kéne szökni. Haza akarok menni. Haza... Látni akarom őt.

Mire leértem, úgy éreztem, hogy üres vagyok. Nem voltak bennem gondolatok se. Elszálltak. Multság, melyről Oroszország beszélt, elkezdődött lassan. Észtország is ott volt. Litvánia és Lettország mellette. Odamentem melléjük. Észtország meglepődött, mikor meglátott. És egy élettelen mosollyal néztem reá.

- Finnország, jó vagy? Azt hittem... Azt hittem elmentél.

- Nem tudtam.

Hangom is elhaló volt. Észtországot talán megijeszthettem ezzel, és átkarolt. Maga felé fordított, és a szemembe nézett. Szemében aggódás tükröződött.

Megpróbáltam feleszmélni, és normális lenni, mint mindig is voltam. Talán sikerült. Talán nem. Nem tudtam magam se, hogy mennyire látszott rajtam, hogy megviselt a hideg és a többi esemény, ami az elmúlt időben történt velem.

- Lehet egy kérdésem? – kérdeztem végül

Észtország csak bólintott. És elfordultam, és szétnéztem, tekintetemmel a nem is olyan messze iszogató Oroszországra ragadt. Észtország is követet tekintetével. Valahogy érezhette, mit akartam volna kérdezni.

- Úgy hallottam, újabb támadásokat intéz Svédország ellen.

Gondoltam. Éreztem, hogy nem fogja hagyni, és míg Svédország gyenge, megtámadja. De én nem tudok segíteni. Nem tudom megállítani. De meg fogom tenni. Bizalmamat összeszedtem, és gondoltam, hogy Észtország segítségével valamit kitalálok. De nem. Ránéztem, és láttam rajta, hogy rá mégse számíthatok. A tekintetéből kiolvastam,

ahogy más irányba néz. Ahogy sehova se néz.

- Támadást intéz, és mi négyünk seregeivel.

Mi? NÉGYÜNK? Litvánia, Lettország és Észtország három, csak nem akar még fehérorosz csapatokat északra küldeni. Vagy. Vagy...

Nem lehet, én sose. A csapataimat sose küldheti! Én sose fordulok ellene!

- Támadást holnapra tervezi, délután indulnánk a csapatok.

Én nem tudtam szólni semmit se.

- És ha nem teljesítod a kérését, végez veled. Ezt én sem akarom. Hiába akarok segíteni, nem tudok.

- Támadok – válaszoltam, visszafojtva könnyeim – Ezt akarja, támadok!

A multság a győzelem miatt rendezte. Finnország elfoglalása címén. Énfelettem aratott győzelméért. Multság nem végződhetett volna másképp. Vodka mindenkinek. Én is kaptam. Kénytelen volna inni. Egy pár üveggel. Már nem emlékszem mennyivel, de már az első után is kiütött. Észtország tartott meg a végén, hogy egyáltalán állva maradjak. Nem bírtam, és mindent kiadtam a folyosón. Így gyorsan bevitt az ő számára kialakított szobába, ledőltem az ágyára, majd ő eltűnt. Valószínű feltakarít. Megmozdulni se tudtam, még szédelegtem, még a vodka hatása. A plafont bámultam, valahogy még üresebb voltam. Holnap csatába kell mennem az orosz csapatokkal, méghozzá Svédok ellen. Én csak egy dolgot akartam, Látni őt. Láthatom. Újra láthatom. Csak mint ellenségek...

Megfordultam az ágyon, fejemet a ágytakaróba temettem. Ellenségek leszünk. Nem akarom. Ezt nem akarom. Felültem az ágyon, és szétnéztem. Ez lenne Észtország szobája ebben a nagy házban. Szépen beendezett, pont az ő ízlésére. Oroszország tényleg mindent megenged nekik, ha mindent teljesítenek? Ha itt maradok én is kapok egy szobát. Egy sajátot? Mert az a szoba, mint kiderült egy tartalék szoba volt, inkább kacattároló, ezért is nem volt ott semmi normális bútor.

Észtország visszatért. Én ránéztem, és könnyek jöttek a szemembe. Én se értettem, miért. Nem bírtam, és bőgni kezdtem, akár egy gyerek. Szegény Észtország nem tudta, mi bajom, mit csináljon velem. Hadonászni kezdtem. Megpróbált lefogni, és egyre csak hajtogatta, hogy nyugodjak le. Nem tudok. Nem bírok. Talán meg is ütöttem. Nem tudom, éreztem, az ágy szélét megütöttem egy-kétszer, egyszer csak azt hallom, hogy valami tompa puffanás. Hisztizést abbahagytam, és láttam, hogy Észtország elesett. Én voltam? Nem tudom! Nem figyeltem. Nem láttam. Bocsánatkérően néztem rá, de ő rám se figyelt, felállt, és az ágy túloldalán lévő asztalhoz lépett. Én szememmel figyeltem.

- Sajnálom, nem akartam. – mondtam, bízva, nem sértődik meg

- Ah, semmi baj. – válaszolta nyugodt hangon.

Nem láttam, mit csinált, valami után matatott, majd azzal bíbelődött. Mikor megfordult, láthattam. A kezét kötötte le. És kis vért is láttam. Én voltam? Ennyire megütöttem?

Látta, hogy a kötést bámulom a karján.

- Áh, ez, nem te voltál. Az elébb sikerült egy törött üveggel végigkarcolnom, mikor bejöttem, be akartam kötni, de te hisztizni kezdtél, és csak most tudtam.

- Bocsáss meg. – lehajtottam a fejem.

Odaült mellém és a fejemre tette a kezét. Felemeltem a fejem és rá néztem.

- Végül is újra együtt vagyunk, Finnország. Még ha nem is így akartuk, de együtt vagyunk.

- Te ezt akartad?

Kérdően nézett rám. Nem tudtam mit mondjak hirtelen. De nem is kellett.

- Azt akartam, hogy szabad légy és boldog... Egyedül a saját lábodon. Ez a ház már teli van, nincs annyi pénz, hogy mindenkit eltartson. Te nem ide tartozol.

- De te itt vagy. Gyere velem.

- Szabadabb vagyok itt, mint Svédország mellett. De ha te őt akarod, rajta, menjél vissza, de! De csak akkor lehetsz újra vele, ha ő maga jön érted, nem te mész érte.

Megkövültem. Teljesen lebénítottak a szavai. Értem jön. Értem jön? Egyáltalán értem jönne? Szóval az van, hogy ezzel a csatával csak segítem a tűz terjedését.

- Nincs mit tenni. – mondtam, és fejemet Észtország vállára tettem, és sírni kezdtem újra...

Másnap reggelre alig emlékeztem bármire is. Vodka hatása még bennem volt. Nem a kis szobámban voltam. Ez Észtország szobája. Mellette aludtam? Szétnéztem, még ő is aludt. Mellettem. Az ágy másik szélén.

Mi történt? Annyira pánik rohamom lett hirtelen, mi történt? Oké, én kértem, hogy maradhassak, de semmi több nem volt, ugye?hé, még a ruháim is rajtam vannak. Miért gondolok én megint rosszra?

Felülök, és előre bámulok ki a fejemből. Reggelire jól esik, nem? Egyet nyújtózkodtam, mikor mozgolódást hallok a hátam mögül. Hátrafordultam, Észtország nézett rám szemüvege nélkül.

- Jó reggelt. – szóltam, ő csak bólintott álmos fejjel. Valamiért ez Svédországra emlékeztetett, mikor reggelente felkelek, és ő hasonlóan néz rám szemüvege nélkül, és csak egy bólintással válaszol.

- Hozom a ruháidat – mondta, miközben szemüvegét vette fel. –Katonai egyenruhát kell viselnünk.

- Igaz. – néztem le. – Hiába vagyok finn, a Finn sereg élén. Mi már Oroszokhoz tartozunk.

- Finn egyenruha lehet rajtad, csak orosz zászlóval kell vonulnod.

- Tényleg?

- Mit vártál? – mosolygott rám, miközben már át is vette sajt kabátját a saját egyenruhájára.

Felkeltem. Vártam. Hiszen Észtország mondta, hozza a ruháimat. Gondoskodik rólam. Ő olyan inkább, mint egy jó testvér. Igen, ő talán a testvérem, legjobb barátom. Sokszor segített nekem. Sokkal okosabb, mint én, fejlettebb is tán, mégis, olyannak látszik, mint egy hozzám hasonló ország. Ő se erős. Neki erőssége máshonnan ered, de ezt nem mutatja nyíltan.

Megjött egy párt percre rá a ruháimmal, én is átöltöztem. Ma, újra láthatom. Látni akarom.

Svédország.

Vajon mit gondolhat rólam? Vagy mit fog gondolni, ha látja, hogy ellenfele lettem?

Ezek a gondolatok hamar elszálltak az ebéd mellett. Hangulata csodás volt. Mint egy nagycsalád. Észtország mellett ültem, másik oldalamon Ukrajna. Persze ő meg Oroszország ült, mondhatjuk úgy is, hogy a családfői székben. Másik oldalán Fehéroroszország, aki néhol újra Oroszországon lógott, hol a másikoldalán ülő Litvániát püfölte, aki még így is mosolygott. Litvánia és Észtország közt ott ült a kis Lettország is, aki szinte magában volt, hiszen szinte szemben volt Oroszországgal, aki néha nagy „szépen” rá tudott nézni. Én már féltettem szegénykét.

Olyan nagycsalád ez. Talán meg is tudom már érteni, miért is nem akar még elválni egymaga Oroszországtól. Észtország itt boldog. Szerintem ő is, akár én, családra

vágyott? Én is vágytam rá. Svédországgal. De az másmilyen volt. Hiába volt itt minden szép és jó, hiányzott valami.
Látni akarlak.

Elérkezett a délután, indulnunk kellett. Én és a három balti államok seregei elindultak Oroszországgal az élén. Itt vagyok én is. Lassan elértük a Svéd határt. Láttam, hogy a őrtornyokban nagy mozgolódás lett úrrá, és messzeségben előtűnt a svéd sereg is. Svédország. Hol van Svédország? Nincs a csapatok élén?

Csapda. Úgy éreztem, ez csapda, nem lehet, hogy pont ő ne legyen itt. Látni akartam de nem láthattam. Hátral voltam, mint valami hátsó játékos, akire csak vész esetén van szükség. Nem bántam. De mégis Félttem. Hol van? Ha itt van, lát engem? Nem akartam elárulni őt! Most is vele akarok lenni.

Hirtelen egy kar kapott el hátulról. Megijedtem, és sikítani akartam, mikor a számat is befogta. Nem láttam ki az.

- Egy szó' se. – szólt halkan.

Felismertem a hangot. Ez ő volt! Svédország! Bólintottam. Hátrálni kezdett és magával húzott. Elvitt az orosz seregek mellől.

A csata elkezdődött. Talán észrevették, hogy eltűntem. Svédország a fele csapatával körbezárta őket, és így kissé megalázta őket, de nem tudtam teljesen legyőzni. Az orosz seregek visszavonultak.

- Látni akartalak – mondtam, mikor kettesben voltunk.

- Eláru'tá'

- NEM, én azért voltam velük, hogy újra lássalak! Nem volt más választásom, ha élve akartalak látni!

Svédország dühösebbnek látszott, talán most tényleg az volt. Meg akartam nyugtatni. A feszültséget csökkenteni, de eddig, akármit mondtam, inkább hergelte.

Elárultam. Igaza van. Árulásnak számít, amit tettem, de nincs mit tenni. Megtörtént. Ránéztem. Kérdezni akartam. Nem ment.

- Menj... a szobád vár.

Csak ennyit mondott, és elindult kifelé. Haragszik rám. Egyértelmű. Felmentem a szobámba, ahogy ő mondta. Egy szoba van itt, egy ágygal. Évszázadok alatt semmit se változott. Nem csinált sose másik külön ágyat nekem. Talán tényleg AZ miatt?

Szeret?

Átöltöztem, majd lefeküdtem. Nem bírtam aludni. Nyakamig betakaróztam. Hiába volt a szobában meleg, én fáztam. Olyan hidegnek tűnt, mikor beszélgettünk. Sose volt ilyen. Sose.

Hangokat hallottam, visszajött. Úgy tettem, mint aki alszik. Hallottam, hogy leveszi a ruháját, és felveszi a pizsamáját, hallottam, hogy leül, éreztem, hogy az egy szál takarót felemelte, és maga is bebújt alá. Lassan a fejemet fordítottam, hogy a szemem sarkából láthassam.

Nem. Nem felém néz. A másik irányba fordult. Pedig szinte mindig felém fordul, és sokszor engem bámul. Ennyire megbántottam őt?

Megfordultam a takaró alatt, és közelebb feküdtem hozzá. Talán ő is érezte, hogy mozgolódom. Meg akartam tenni. Nem akartam, hogy ennyire fájjon neki. El se tudom képzelni pontosan, mi lehet a szívében. De azt hiszem, összetörtem, és most meg akartam ragasztani.

Hátulról átkaroltam, és odabújtam hozzá, halkan suttoztam.

- Hideg van, nem gondolod?

Mint ahogy sok-sok éve is. Karjaiban alhattam.

- Fáz'l?

- Igen. Egész végig fáztam...

- Sajnál'm. Én hibám. Otthagytal'k. Nem tudtal'k megvéd'ni.

Még mindig kifelé fordult. Otthagyott. Nem Oroszország vitt el. Tényleg vele voltam bezárva a szobába?

- Nem bírtad voln' a hideget, ha magammal vitt'lek voln'.

„Aki meg is szökik, nem jut messzire, és halálra fagy a hóban.”

Észtországnak nem volt teljesen igaza. Svédország megszökött, és túlélte. Viszont egyetérttek Svédországgal. Én lehet nem bírtam volna már ki. Jobban odabújtam hozzá.

- Én megbocsátok, te is megbocsátasz? Én csak erre vágyom.

Svédország megfordult, én még mindig a karjaimba tartottam. Láttam, egy könnycseppet az arcán. Sírt? Sose láttam még sírni. Odahajoltam és sós könnyék csókkal töröltem le.Ő is átkarolt, majd arcomat csókolta. Meglepődtem, de nem bántam. Akartam. Mindent, ami csak ő, akartam. Őt akartam.

Látni akartam...